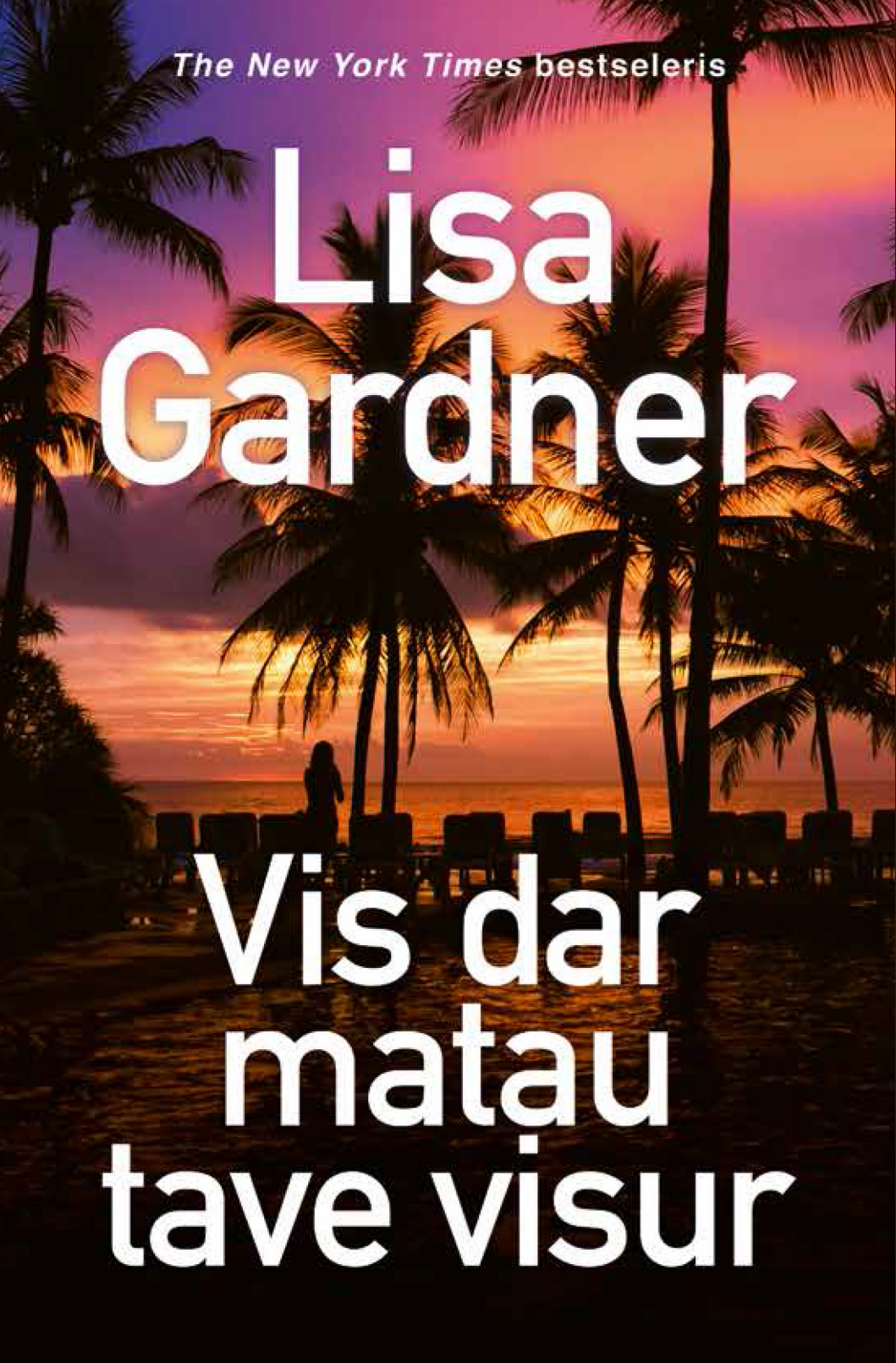

The background of the entire image is a tropical sunset scene. The sky is a gradient of orange, yellow, and purple. Several palm trees are silhouetted against the sky. In the foreground, a person is standing on a beach, looking out at the ocean. The overall mood is serene and romantic.

The New York Times bestseleris

Lisa
Gardner

Vis dar
matau
tave visur

PROLOGAS

Aš vis dar matau tave visur.

Klaidžioju po papilkėjusius mūsų senojo namo koridorius, dirščioju į tamsius šešėliuotus kambarius, kuriuose dabar gyvena vaiduokliai. Praeinu pro gipskartonio sieną, kurioje vis dar likęs tėčio kumščio pėdsakas. Pro tą nutriušusį vonios kambarį, į kurį jis eidavo prisileisti vonios pažiūrėjęs taip, kad žinodavau, jog reikia bėgti, nors visada pavėluodavau. Štai čia prieškambaris, kur jis suskaldė brangųjį mamos veidrodį havajinės akacijos rėmais. Štai čia valgomasis, kur surietęs mane ant kėdės traukdavo savo odinį diržą.

O štai ir mažasis mūsų kambarėlis, kuriame kasnakt miegodavome taip arti sustatytose vienodose lovelėse, kad ištiesusios rankas galėjome susiliesti pirštų galiukais. Prisimenu tavo dideles rudas akis, rimtai žvelgiančias tamsoje. Ir tavo tylų alsavimą, kai palengva užsnūsdavai ir tavo ranka išslysdavo iš manosios.

Tiek daug naktų stebėjau tave miegančią, suglebusį, neįtikėtinai mažą kalnelį po antklode. Man užgniauždavo gerklę, krūtinėje pasidarydavo ankšta. Ir murmėdavau visokias nesąmones, kad tave apsaugosiu, kad niekada neleisiu jam tavęs paliesti, kad visada tavimi pasirūpinsiu.

Nuo meilės tau gelė kaulus, zvimbė galva, tas siaubingas didžiulis nuostabos jausmas netilpo mano kūne ir įelektrindavo galūnes.

Niekas šito niekada nesuprato. Teisė mane. Vadino šaltakrauju, įsikūnijusiu blogiu. Aikčiojo dėl kiekvienos mano nusikaltimų

detalės, apsimestinais baisėjosi aukų skaičiumi, o paskui džiūgavo išgirdę nuosprendį: mirties bausmė Gražuolei Mėsininkei.

Bet aš vis dar matau tave visur.

Dabar vejuosi tavo šešėlį už kampo. Šaukiu vardu ir maldauju pas mane sugrįžti. Vejuosi tavo greitas pėdutes į mūsų kambarėlį, griūvu ant tavo lovos ir sugniaužusi dygsniuotos antklodės kampus ieškau kokio nors ženklų, kokio nors kvapo, kuris pasakytų, kad vis dar esi čia. Kad nepalikai manęs visiškai.

Kad aš tavęs visiškai nenuvyliu.

Mama mirė. Neišliejau nė ašaros, stovėdama šalia jos kapo. Manyje nebeliko ašarų. Žinai tai? Ar tu su ja? Kokioje nors dangiškoje virtuvėje? Ji pina tau kasas ir kužda paslaptis, kurių man niekada nepasakojo. Ar atradai ramybę?

O aš kiekvieną rytą pabundu su skausmu ir įtūžiu. Kai kada pridedu naują skylę prie tėčio paliktų sienose. Kitomis dienomis sugniaužusi seną tavo pižamą begėdiškai maldauju atleidimo. Verkiu ir dejuoju. Paskui raudodama imu siūbuoti pirmyn atgal. Aš nesu vientisa. Nesu sveiko proto.

Gyvenu su skylė krūtinėje ir neapykanta širdyje, o atėjus vakarui...

Nieko keista, kad tuo užsiėmiau daug vakarų.

Išsyk po tėčio mirties stovėjau toje bjaurioje vonioje ir pildžiau vieną po kito kibirus karštu vandeniu su „Pine-Sol“. Užpuoliau visus namus. Keliaudama iš kambario į kambarį ploviau grindis, valiau paviršius, šveičiau sienas. Valgomojo kėdės? Sumėčiau jas priešais namą ir užkūriau laužą, kuris išbaidė vištas ir privertė ožkas priekaištingai bliauti. O mėgstamiausias tėčio*

* Valiklis.

supamasis krėslas, kuriame kas vakarą tuštindavo skardinę po skardinės alaus ir vogravo savo nuomonę? Jam panaudojau kirvij... niekas nedega geriau nei pigūs baldai. Vėl blaškėsi sunerimusios vištos ir ožkos.

Tačiau išvalyti nepakako. Slinkau iš kambario į kambarį ir plėšiau sunkias užuolaidas, verčiau jas į kampą. Tegu liejasi šviesa. Tegu išdegina kiekvieną sumautą klaikų prisiminimą iš šios sumautai klaikios vietos šiame sumautai klaikiame miestelyje, kurio prisiečiau daugiau neregėsianti.

Vėliau apsigalvojau. Vėl sukabinau suplėkusias užuolaidas ir dar įsitaisiau temdančias žaliuzes. Troškau tamsos ir paslapčių, kurias ji padėjo saugoti.

Panirau į kasdienį gyvenimą. Viriau kavą, valgiau pusryčius, rinkau kiaušinius. Šėriau kiaules, melžiau ožkas, mėžiau tvartus. Sodinau, ravėjau, rinkau derlių. Viriau, valiau ir taip toliau. Apmokėjau vieną sąskaitą, apmokėjau dalį kitos. Įsigijau daugiau kaulių, padauginau vištų. Dirbau, dirbau, dirbau.

Ir vėl, ir vėl iš naujo.

Bet nusileidžia saulė, ir tu jau dirščioji į mane iš koridoriaus galo. Ir nesvarbu, kiek kartų bėgčiau paskui tave, kiek kartų bandyčiau sugauti už rankos, priglausti...

Tu dingsti. Išnyksti. Ir meilė, kurią tau jaučiu, siaubingas, stiprus stebuklo pajautimas, tirta mano kūne, neturėdamas kaip išeiti. Štai ta tikroji tuštuma vienumoje. Ne tik nėra nieko, kas mane mylėtų, bet nėra nieko, ką galėčiau mylėti aš. Nėra tamsių akių, rimtai žvelgiančių į mane naktį. Nėra smulkių pirštų galiukų, prisiliečiančių prie manųjų. Nėra tylaus alsavimo, užpildančio erdvę šalia manęs.

Ir tada, genama vienatvės, skatinama neapykantos, vieno-dai karpoma šviesos ir tamsos, išeinu penktadienio vakarais. Atsisėdu bare. Koks nors vyras pasiūlo nupirkti man išgerti. Gražus,

šlykštus, malonus, bjaurus, vienišas, vedęs. Nesvarbu. Paliečiu jo ranką, šypsau, kol kalba, linksiu skatindama. Leidžiu jam galvoti, kad pačiam kilo mintis pavėžėti mane namo. Vaidinu drovią, kai veduosi į tėvų miegamąjį ir vieną po kito nusimetu drabužius.

Valandą nebesu viena. Ir pirštų galiukų prisilietimas, ir kvėpavimas erdvėje šalia manęs.

Žinoma, iš tiesų noriu ne to, o po visko verkiu, nes mano krūtinėje ir vėl prasiveria žiojinti skylė. Dėl visų, kurie dingo. Dėl visų, kurie nepasiliko. Tikroji mano namų, mano širdies, mano sielos tuštuma.

Meldžiu meilužio manęs nepalikti. Maldauju pasilikti. Sugrižk, sugrižk, sugrižk, kai stveria drabužius ir lekia prie durų.

Po to būna paprasta. Joks vyras iš tiesų nebijo moters.

Netgi tos, kuri yra savo tėvo dukra.

Kai viskas būna baigta, nuvelku jo kūną į pašiūrę. Tėtis čia išmokė išdarinėti pirmąją vištą. Labai nesiskiria. O ir kiaulėms visai patinka įvairesnis pašaras.

Pamažu mokausi. Nukeliauju toliau, kad nepatraukčiau pernelyg daug dėmesio. Išmokstu pažinti tiesiog pro šalį važiuojančius prašaliečius, tada priedanga dar didesnė. Šį tą sužinau apie savo kiaules: kad jos triauškina žmonių kaulus, bet neliečia plaukų ir dantų. Ilgieji kaulai joms skanesni jau sutrupinti. Tas pats ir su kaukole.

Netrukus žmonės iš visur važiuoja pirkti mano kiaulienos. Geriausi šonkauliukai ir šoninė visoje apylinkėje.

Tavo akys tamsoje. Pirštų galiukai prisiliečia prie mano plaštakos. Girdžiu prislopintą alsavimą. Vejuosi koridoriu. Maldauju sugrižti. Springstu apgailėtinos aistros žmogui, kurį jau kartą nuvyčiau, gaižumu. Ar dabar tu su mama? Ar ji glaudžia tave, šukuoja tau plaukus? Ar pagaliau nusiramina?

Keliuosi kiekvieną rytą, dirbu savo darbus, moku sąskaitas. O kai ateina penktadienio vakaras... Ei, gražuole, žinoma, gali nupirkti man išgerti. Nori užsukti pas mane? Aš galiu pavairuoti.

Šeštadienio ryte nuplaunu peilius ir vandens žarna nuskalauju nerūdijančio plieno stalus, sudeginu drabužius vyrų, kurie neturėjo vaidinti, kad jiems rūpiu. Baigta viena savaitė, prasideda kita.

Aš vis dar matau tave visur.

Kai jie pagaliau atvažiuoja pas mane, neprotestuoju. Stebiu, kaip artėdama prie mūsų ūkio ilga policijos patrulių automobilių virtinė palieka galias provėžas dulkiname kelyje. Išeinu į priekinę verandą ir tylėdama atkišu riešus. Tėtis visad sakydavo, kad esu niekam tikusi. Pasirodo, esu truputį pavojingesnė.

Vėliau girdėjau, kad žmonės visoje apygardoje vėmė išgirdę, ko buvo iš ūkininkės pirktoje kiaulienoje. Žiniasklaida publikavo nuotraukas kūdikių maistelio stiklainiukų su dantų rinkiniais. Jie padėjo lengviau nustatyti aukas, o man tai nė kiek nerūpėjo. Iš pat pradžių dėl visko prisipažinau. Atmečiau visus malonės prašymus. Aš esu Mirtis. Ir nesulauksite iš manęs jokių atsiprašymų.

Kai viskas būna pasakyta ir padaryta, man priskiria aštuoniolika žmogžudysčių. Dėl vienos suklydo, bet tegul tai lieka tarp manęs ir tėčio. Aš nė kiek neprotestuoju, kai Didysis Teksaso valsťijos teismas nuteisia mane prisijungti prie kitų šešių myriop pasmerktų moterų. Gyvensiu Mauntain Vju padalinyje, pažymėta savu specialiu numeriu. Skamba didingai, kai pagalvoji.

Žinoma, aš negalvoju.

Mylėjau tave nuo pat pradžių.

Gedėsiu tavęs iki pat pabaigos.

Jie atvyks manęs po kelių savaitių. Pervėš į „Sienas“, kur kažkokie žmonės, kurių nepažįstu, užprotestuos dėl mano egzekucijos. Vieni dėl mano lyties, kiti — dėl rasės. Dar kiti — iš principo. Nesvarbu.*

Žinau, kas nutiks vėliau. Trumpas apsilankymas mirtininkų kameroje prieš iškeldinimą į egzekucijos kamerą jau pririštai prie neštuvų kaip savanoriškai aukai.

Aš nebijau. Esu toje prišnerkštoje vonioje, pildau pirmą vandens kibirą savo netvarkai valyti. Bėgu per kiemą, tu kikenį man už nugaros. Sugriebiu tėčio ranką, kol jis nespėjo tau kirsti. Su neapykanta žiūriu, kaip ir vėl nusišuka mama.

Esu ankštame miegamajame, jaučiu tavo pirštus ant savųjų.

Jie gali mane pririšti ir prileisti man į kraujagysles nuodų. Liudininkai gali stebėti mano trūkčiojančias galūnes ir aikčioti iš siaubo ar pakilaus džiaugsmo.

Aš stengsiuosi neužsimerkti. Žiūrėsiu tiesiai priešais save.

Ir visur matysiu tave.

* Teksaso valstijos Hantsvilio kalėjimas, arba Hantsvilio padalinys, vadinamas „Sienų padaliniu“.

1 SKYRIUS

Savo darbe mačiau, kaip miršta žmonės, bet niekada neregėjau, kaip žmogui įvykdoma mirties bausmė. Žiūrėdama į raudonų plytų Mauntain Vju padalinio įėjimą Geitsvilyje, Teksaso valstijoje, pagalvoju, kad ir nenorėčiau pamatyti.

Mauntain Vju padalinys garsus tuo, kad jame kali mirties bausmės laukiančios nusikaltėlės. Tačiau nė vienai čia nebuvo įvykdyta mirties bausmė. Susitikimo su mirtimi išvakarėse kalinė turėjo būti išvežta į Hantsvilio padalinį, kuris garsėja kaip ta vieta Jungtinėse Valstijose, kurioje egzekucijų kambarys užimtas labiausiai.

Moteriai, visą naktį važiavusiai „Greyhound“ autobusu, šie faktai kelia nerimą. Atrodau ir dvokiu siaubingai, nors labai stengiuosi nekreipti į tai dėmesio, nes ir šiaip nerimauju bei jaučiuosi sutrikusi.

Savo darbe... Gerai pagalvojus, tikru darbu to nepavadinsi, nes niekur jo nesimokiau ir negaunu jokio atlygio... Bylas paprastai pasirenku pati. Ne visada galiu paaiškinti, kodėl imuosi vienos seniai dingusio žmogaus bylos, o ne kitos. Turint galvoje, kad bet kuriuo laikotarpiu yra šimtai tūkstančių dingusių žmonių ir dar ilgesnis sąrašas gedinčių ir atsakymų nesulaukiančių artimųjų, visada tenka apsvarstyti tragiškai ilgą sąrašą. Aš linkusi rinktis nevertai menkus žmogelius, kurie gyvendami niekam nerūpėjo, o dingę dėmesio sulaukė dar mažiau.

Visa tai iki galo nepaaiškina, kodėl dabar esu čia pajuodusiais paakiais ir nutįsusiais plaukais, atsiliepusi į skubų kvietimą

kažkokios advokatės, pasižyminčios puikiais tyrimo sugebėjimais, nes esu iš tų moterų, kurias nelengva rasti. Neturiu jokio pašto adreso, jokio nekilnojamojo turto ar įmonės savo vardu, netgi tikro telefono neturiu. Retsykiais pasinaudoju interneto kavine, kai reikia ką nors pranešti skelbimų lentoje, skirtoje dingusiems žmonėms. Štai ten ir radau pranešimą. Trumpą. Desperatišką. Paslaptingą.

O paslapčių ignoruoti man niekada per daug nesisekė.

Palikau viso gyvenimo turtą — vieną lagaminą su ratukais — Veiko autobusų stoties saugykloje. Žinodama, kad apsilankymo bet kokioje įkalinimo įstaigoje darbo laikas gali keistis, paskambinau advokatei, kad patvirtintų susitikimą. Viktorija Tvanau kalbėjo beveik taip pat įsitempusi ir nerami, kaip aš jaučiausi, o tai nė kiek nepadėjo mano nervams. Ji įspėjo, kad leidžiama įsinešti vieną skaidrų maišelį su ne daugiau kaip dvidešimt dolerių smulkiais pardavimų automatams. Kodėl dvidešimt? Ar kada nors pirktamas iš automato išleidi dvidešimt dolerių? Išgirdusi, kaip gurgia pilvas, pamaniau, jog įmanoma, bet paskui ėmiau svarstyti, ar tie pinigai būtų skirti man, ar mano mirtininkei.

Viso to jau buvo per daug mano neišsimiegojusioms smegenims, todėl nutariau neimti maišelio su smulkiaisiais ir vėliau nusipirkti „Snickers“ ir buteliuką vandens, kol laukiu autobuso, nuvešiančio mane iš Veiko į Geitsvilį.

Ir štai esu čia. Beveik keturiasdešimties metų moteris nu-trintais džinsais, dulkinais sportbačiais ir nušįrusia rusvai žalsvos spalvos kariška striuke.

Aš esu Frenkė Elkin, užsiimu dingusių žmonių paieška. Kai policija pasiduoda, kai visuomenė nebeprisimena, kai žiniasklaidai išvis nerūpi, pradedu ieškoti aš. Už dyką, niekam nežinant ir dažniausiai niekieno nepadedama.

Tačiau vis vien neįsivaizduoju, ko iš manęs gali norėti nu-teista žmogudė.

Advokatė Viktorija Tvanau pasitinka mane prie pagrin-dinio įėjimo. Ji vedasi mane, mirksint gelsvai fluorescencinių lempų šviesai, pro įvairius saugomus vartus į kitą pusę.

— Susitariau dėl kambario, — pradeda be įžangos, jau droždama pirmyn.

Tiek supratau iš jos žinučių. Viktorija Tvanau nosies ne-krapšto. Ji yra moteris, kuri turi misiją: klientei mirtina injek-cija numatyta po kelių savaičių. Pati advokatė atrodo jaunesnė, nei tikėjaisi. Įpusėjusi ketvirtą dešimtį, ilgais tamsiais plaukais, surištais žemai į uodegą. Vilki standų pilką sijoną ir švarką bei privalomus baltus marškinius. Jos atnaša madai, regis, yra stam-bus sidabrinis kaklo vėrinys, puoštas egzotiškais simboliais. Spėčiau, kad majų. Duoklė protėviams iš Belizo (patikrinau ją gūgle, kaip ir ji mane) ar tiesiog papuošalas, kuris krito į akį? Nėra laiko paklausti, kai lekiamo koridoriumi tiesiai į griežto veido pataisos įstaigos pareigūną.

Šio išraiška iškart suminkštėja, kai ji prisiartina.

— Viktorija, — šiltai linkteli jis.

Mano palydovė linksmi jam nusišypso. Kaip suprantu, jie savotiški draugai. Logiška. Tvanau tikriausiai reguliariai lankosi šioje įstaigoje. Aišku, kad susipažino su apsaugininkais, užmez-gė santykius.

Pasijuntu dar nejaukiau, kaip naujokė mokykloje. Susigū-žiu. Man, apšviestai ryškių lempų ir apsuptai pernelyg stipraus dezinfekcinių priemonių kvapo, čia nepatinka. Garsai per stip-rūs, vienu metu zvimbiam atsiveriančios durys, žvanga grandi-nės ir nenutildami kalba tiek daug žmonių. Klegesį karmo beveik

ritmingas aštrių, piktų šūksnių punktyras. Man teko dirbti niūrių rajonų baruose pas skardžiabalsius, girtus savininkus, kuriems iki barnio trūkdavo vieno gurkšnio, tačiau ten aplinka buvo mažiau stimuliuojanti.

Tvanau paliečia mano ranką, ramindama šypsosi.

— Viskas gerai. Sutelkite dėmesį į žmones, ne į aplinką. Patikėkite, bus lengviau.

Turint omenyje, kad tuoj susitiksiu su moterimi, pravar-džiuojama Gražiąja Mėsininke, nes supjaustė ir sušėrė savo kiaulėms aštuoniolika vyrų, nelabai suprantu, kaip bus lengviau.

Įstaigos pareigūnas laiko atvertas duris. Tvanau įlekia kaip vėjas, aš nuseku ne taip noriai.

Kambarėlis mažas ir skurdus. Vienas stalas, trys apipelijusios plastikinės kėdės. Tikėjausi įprastesnės kalėjimo lankymo patalpos, na, kai tarp manęs ir nuteisto žudiko įrengta solidi stiklo siena. Čia labiau primena paprastą apklausų kambarį policijos nuovadoje, kurioje man teko lankytis. Prisiminusi, kad ne visad sėdėdavau įstatymo sergėtojų pusėje, nežymiai sudrebu.

— Ši patalpa skirta advokatų vizitams, — paaiškina Tvanau, statydama portfelį. — Jei kas paklaustų, jūs priklausote Keahi gynėjų komandai.

— Keahi? Maniau, jos vardas Keilė?..

— Susikaupkite. Štai ir ji.

Durys dešinėje atsiveria ir pasirodo moteris prie liemens pirakintais riešais. Maniau, kad esu pasirengusi, nes gerai ištyrinėjau jos nuotrauką, bet ne. Netgi vilkėdama beformį kalėjimo kombinezoną Keilė Pirson atrodo pribloškiamai. Tankūs juodi plaukai. Aukšti išraiškingi skruostikauliai. Tamsios akys, šviesiai bronzinė oda liudija, kad jos šaknys Havajuose. Ji juda kambaryje grakščiai kaip katė, yra raumeninga ir nebando to slėpti. Labai aiškiai įsivaizduoju, kaip ši moteris vedasi namo vyrus iš

barų. Galiu įsivaizduoti ir jos raumeningas rankas, po kelių valandų brūzuojančias pjūklui per jų negyvus kūnus. Tikrai daili mėsiningė.

Moteris sustoja prie durų, nužvelgia mane nuo galvos iki pirštų galiukų ir plačiai nusišypso.

Tačiau jos akyse nėra jokios šilumos. Tik šaltas apskaičiavimas. Jeigu iki tol neišsigandau, jai pavyko mane išgąsdinti.

— Sveika, Frenke, — taria ji žemu, kimiu balsu, — sveika atvykusi į mano pasaulį.

— Tu nieko prieš?

Keilė pasisuka į ją atlydėjusį prižiūrėtoją. Šiek tiek kilsteli riešus, ir jis atrakina jos pančius. Ji mirkteli. Vyras žengia atgal budria veido išraiška. Iš jo reakcijos spėju, kad kalinės paprastai nėra surakinamos, kai vaikšto po kalėjimą, taigi iškart imu svarstyti, ką padarė Keilė Pirson, kad sulaukė tokios garbės.

— Mes pasiruošusios, — kreipėsi advokatė į pataisos įstaigos pareigūną, aiškiai nekantraudama imtis darbo.

Pareigūnas išeina pro duris. Giliai įkvepiu ir atsisėdu. Ko prisivirei, tą srėbsi.

— Ar tu tikrai atvažiavai čia autobusu? — klausia Keilė. — Mes būtume mielai atskraidinę.

— Panele Pirson...

— Vadink mane Keahi. Šitaip mane norėjo pavadinti mama, bet tėvas nesutiko. Jam nerūpėjo jos giminė ir kultūra. Keahi reiškia ugnį. Stiprus vardas mažai mergaitei, bet mama jau žinojo, jog turėsiu būti tvirta, kad išlikčiau. Ėjau per gyvenimą su tėvo duotu vardu. Eisiu mirti su savuoju.

Nelabai žinau, kaip atsakyti į tokius pareiškimus, todėl lieku prie akivaizdžiausio:

— Jūsų motina buvo havajietė.

— Ji susipažino su mano tėvu, kai jis tarnavo Honolulu. Ištekėjo už gražaus jūreivio ir grįžo su juo į Teksasą. Kvaila moteris.

— Jūsų tėvas buvo linkęs smurtauti.

— Mano tėvas buvo monstras. Bet, manau, visos sutariau me, kad dabar aš esu didesnė pabaisa.

Ji vėl plačiai nusišypso, bet lūpų judesiai prieštariauja akių tamsai. Iš visko, ką skaičiau apie Keilę, ar Keahi Pirson, žinau, kad ji niekada neatsiprašė dėl savo nusikaltimų. Taip pat nebandė išsisukti nuo mirties bausmės. Kiti, kaip jos ryžtingoji advokatė Viktorija Tvanau, rašė malonės prašymus dėl jos, tačiau pati Keahi atvirai reiškė norą būti nubausta mirtimi. Ji žudė, dabar pati bus nužudyta.

Kol kas nesijaučiu savo vietoje.

— Ko jūs iš manęs norite? — Stengiuosi kalbėti kuo atsainiau, kaip ji, ir maloniai nustembu, kad klausimas nuskamba veik nevirptelėjęs.

— Viktorija sako, kad randi dingusius žmones.

Šalia manęs linkteli advokatė. Ji išsitraukusi teisininko bloknotą ir, atrodo, užsirašinėja. Keahi tęsia:

— Žmones, kurių niekas daugiau neieško.

— Mano specializacija — dingę asmenys, kurių paieškos bylos seniai nutrauktos.

— Bet nesi privati detektyvė.

— Ne.

— Ar esi kompiuterių įsilaužėlė, kuri gali rasti smėlio kruopelę dykumoje vien tik aptikusi jos apsipirkimo pėdsakus internete?

— Aš net išmaniojo telefono neturiu.

Keahi susiraukia.

— Tai kas tu tokia?

— Žmogus, turintis labai įkyrų hobi.

Ji susiraukia dar labiau.

— Viktorija sako, kad radai visus, kurių ėmeisi ieškoti. Kaip?

— Aš užduodu klausimus. Daug klausimų. Kartais tereikia rasti po daugelio metų išsikalbėti norinčių žmonių. Kartais tam tikrose kaimynystėse žmonės tiesą atskleidžia lengviau kaimynei, o ne policijai. — Patraukiu pečiais. — O kai jau pradeda kalbėti, aš įdėmiai klausausi. Šiais laikais žmonės to nebedaro.

— Kiek bylų esi išsprendusi?

— Beveik dvidešimt.

— Gražinai žmones į šeimas?

— Gražinau šeimoms ramybę.

Keahi lūpos užsiriečia. Jos mano atsakymas neapgauna. Manęs irgi.

— Tu neimi pinigų.

— Ne.

— Kodėl?

— Darau tai ne dėl pinigų.

— Tai dėl ko?

— Koks tavo reikalas?

Man nesusivaldžius ji plačiai išsišiepia. Tada padarau pirmą įžvalgą apie savo naująją draugę serijinę žudikę. Jai patinka pyktis, patogiai jaučiasi prie įtūžusio žmogaus. Kita vertus, gerumas jai atrodo grėsmingas, nes neįmanomas. Ji tokia kaip aš, lyg būtų kitos veislės, — padeda žmonėms be jokios kitos priežasties, tik dėl savo užgaidos.

Pagaliau atsiduriame ant to paties pagrindo — abi jaučiamės viena kitai svetimos.

— Mane nužudys po trijų savaičių, — sako ji, aiškiai laukdama naujos reakcijos.

— Prisidirbai, atsakyk.

Keahi nusijuokia. O šalia manęs sėdinti Tvanau iš įtampos

sustingsta. Atrodo, klientės laukianti egzekucija jai rūpi labiau nei pačiai klientei.

— Dar ne viskas prarasta, — pradeda advokatė.

Keahi numoja ranka į gynėjos žodžius.

— Aš nesiekiu nutolinti to, kas neišvengiama. Nesigailiu, kad nužudžiau tuos vyrus. Išleiskite mane iš čia rytoj, ir vėl grįšiu prie to paties. Aš esu žvėris. Žvėrys užmigdomi.

Tvanau sumirksi, nuleidusi akis į gelsvą bloknotelį, išmargintą neaiškia rašysena. Ji jauna ir idealistė, galvoju. Galbūt atsidavusi klientei, su kuria per tą laiką susipažino, galbūt siekia panaikinti mirties nuosprendį. Tačiau yra viena aplinkybė, kurios niekas nemini: sąžininga advokatė Viktorija ir jos šaltakraujė žudikė klientė yra maždaug to paties amžiaus. Faktiškai Keahi tikriausiai yra jaunesnė, laukia mirtinos bausmės brandžiaime trisdešimt dvejų metų amžiuje. Tačiau nėra nekalto veido ir balandės žvilgsnio. Keahi grožis atšiaurus, lūpos putlios, bet nelaimingos, akys per giliai įkritusios tamsiose akiduobėse, turinčios žudikiškų ketinimų.

— Kodėl? — klausiu. Nieko negaliu sau padaryti, mane nuoširdžiai domina. — Kodėl nužudei tuos vyrus?

— Jie man melavo. Aš prašiau niekada manęs nepalikti, o jie paliko. Po to...

— Tu pasirinkdavai nepažįstamus vyrus baruose ir tikėjaisi, kad jie pasiliks?

— Bloga strategija?

— Didelis melas. Žinojai, kad jie išeis. Tai pasiteisinimas dėl to, ką padarei, bet ne tavo motyvas. Tu kažko norėjai, tau reikėjo kažko labiau asmeniško, kad sudorojai aštuoniolika nepažįstamųjų.

Keahi sustingsta. Pakreipia galvą į šoną, dar kartą nužvelgia mane visą. Ir tą akimirką jos nuostabus veidas netenka šal-

tos apgaulingos išorės. Akys — juodi ežerai, bet jas aptraukusio ledo nelioka. Kaukė nuslysta, o už jos...

Man tenka nusukti akis. Jos skausmas yra ne tiek emocija, kiek pirmapradis klyksmas. Jis perveria iki kaulo, per baisu žiūrėti. Mačiau visokių sielvarto formų, bet niekada nesusidūriau su tokia siaubinga kančia.

— Aš esu tuščia, — tyliai prisipažįsta ji. — Kai stovėdavau už jų, laikydavau peilį žinodama, kad jų gyvybė priklauso man, jausdavausi ne tokia tuščia. Pulsas vyro kakle, skubantis po mano pirštų galiukais... Pojūtis, kai karštas ir tirštas kraujas kliaukia rankomis... Paskutinis gargaliavimas, kai vyras nuviršta man prie kojų... Man to reikia. Be šito aš nieko neturėčiau.

Tvanau rašiklis perdreskia bloknoto popierį.

Aš nutariu daugiau niekada neklausti serijinės žudikės, kokie jos motyvai.

— Tu kažką praradai. — Išgirdau pakankamai, kad pati užkaišiočiau spragas. — Nori, kad surasčiau.

— Savo mažąją sesutę. Turi ją rasti. Noriu žinoti, kad ji saugi ir sveika. Tai paskutinis mano noras. Turi tris savaites jį išpildyti.

Ji ir vėl šypsosi, pergalingai ir arogantiškai, sklidina tylios grėsmės.

Griebiuosi akivaizdaus atsakymo.

— Ne.

Tada pati pergalingai ir triumfuodama atsilošiu.

2 SKYRIUS

— Tu atsakai mirštančiai moteriai... — Keahi palinksta į priekį, o jos veidas jau niaukiasi. Spėju pagalvoti: ar greitai subėgtų apsaugininkai? — Kaip drįsti...

— Liaukitės! — advokatė trenkia per stalą, mus abi nugąsdindama. Mudvi su kaline nustebusios sumirksime. Jau buvome išmetusios panelę Idealistę iš pokalbio. Klydome.

— Tu atvažiavai, — pirma į mane kreipiasi Tvanau. — Atsiliepei į mano žinutę ir praleidai beveik dvylika valandų tarp miestiniame autobuse. Tai reiškia, kad vis dėlto tave šiek tiek sudomino.

— Sukėlė smalsumą, taip. Sudomino — dar neaišku.

Keahi eilė. Tvanau prismeigia savo klientę tokiu pat žvilgsniu, kokį ką tik buvo skyrusi man.

— Esi moteris, kuri netrukus bus pasmerkta mirti dėl šiurpių darbų. Negali dabar iš kitų ko nors reikalauti.

— Nori ginčytis, ką?

— Liaukitės. Tiesiog liaukitės. Su varginančiais pasirodymais ir nesibaigiančiomis manipuliacijomis. Trys savaitės, Keahi. Tik tiek. Trys savaitės liko čia, žemėje. Ar tikrai nori rasti savo seserį, kaip nors atrasti sielos ramybę? Tada mesk dramą į šoną ir eik prie reikalo.

Atsiimu savo mintis. Man šaunuolė Viktorija Tvanau palieka neįtikėtiną įspūdį.

Kadangi apie smalsumą nemelavau, toliau žaisti paprasta.

— Papasakok man apie savo seserį. Koks jos vardas?

— Mes vadinome ją Lėja, bet slaptas havajietiškas vardas, kurį davė mama, buvo Leilani, dangišskasis vaikas. Ji buvo stebuklingas kūdikis, gimęs keturiolika metų po manęs. Buvo ir daugiau nėštumų, bet nė vienas... — Keahi pajudina petį baltu kombinezonu. — Lėja iš karto buvo kitokia. Laiminga. Miela. Kone... kibirkščiuojanti. Ji visą laiką juokdavosi. Norėjo apsikabinti ir bučiuoti tiesiog šiaip sau. Plačiai nusišypsodavo tiesiog mane pamačiusi, nors praeidavo vos penkios minutės. Mama mylėjo ją labiausiai. Ji valandų valandas praleisdavo virtuvėje, šukuodama jai plaukus ir pindama sudėtingiausias kaseles. Aš ją supratau. Aš taip pat labiausiai mylėjau Lėją. Ir virtuvėje jai buvo saugiausia; tėvas retai ten užklysdavo.

Keahi žvelgia į mane rimtai.

— Aš esu savo tėvo duktė, bet Lėja buvo motinos vaikas. Susidarau vaizdą.

— Kas nutiko?

— Iš pradžių nebuvo sunku saugoti Lėją nuo tėvo. Jo kūdikiai nedomino. Bet kai ji paaugo, išmoko bėgioti, aišku, kad vis dažniau atkreipdavo dėmesį. Tėvas neturėjo kantrybės miegantiems ir geriems. Įsiusdavo, vien išgirdęs juoką. Toks jo būdas. Visa, kas šviesu ir tyra, reikia mušti tol, kol taps tamsus ir nesveikas.

— Jis mušė ir ją? — įsiterpiu. — Kaip tave ir jūsų motiną?

— Ne, jeigu šalia būdavau aš, — kilsteli smakrą Keahi. — Kai pamatydavau jį keliantį ranką, užlįsdavau pirma. Kam rūpi, kad subeldavo mane kaip kriaušę? Nieko naujo. Sulaukusi septyniolikos jaučiau tokią pat neapykantą kaip tėvas. Kuo daugiau mane mušė, tuo karščiau jo nepaisiau. Kuo daugiau kraujo ištekojo, tuo karščiau prisiečiau pralieti jo kraują. Daugybę naktų pragulėjau, įsivaizduodama visus tuos klaikius sadistiškus būdus, kaip su juo susidoročiau...

— Nužudei visus tuos vyrus, užuot nužudžiusi savo tėvą? — paklausiau pašaipiai.

Jos lūpos vėl užsiriečia.

— Iš kur žinai, kad aš to nepadariau?

— Keahi, — įspėja Tvanau, bet jai tęsti nebūtina. Jau pasižadėjau sau neuždavinėti klausimų, jei atsakymų nenoriu išgirsti.

— Mano motina negalėjo prieš jį atsilaikyti, — konstatuoja kalinė. — Silpna. Maža. Pelytė, kuri leido dienas, skubėdama pildyti visus tėvo reikalavimus nuleidusi galvą ir užčiaupusi burną. Kartais, kai būdavo išėjęs, girdėdavau ją tyliai dainuojant havajietiška. Kai buvau jauna, norėjau daugiau, kai paaukau, troškau, kad ji užsičiauptų. Tačiau kai atsirado Lėja, ji ne tik mėgo motinos dainas, bet ir dainuodavo kartu; užtikdavau jas virtuvėje, niūniuojančias duetu. Buvo... skaudu. — Ne to žodžio tikėjaisi. Keahi patikslina: — Vilties garsas namuose, kur toks dalykas neegzistuoja.

Iš patirties žinau, kad ši istorija gali tęstis tik viena kryptimi.

— Spėju, kad atsitiko kai kas baisaus.

— Ne. — Keahi purto galvą, atrodo nustebusi netgi po šitiek metų. — Nutiko kai kas *gera*. Aštuonioliktojo mano gimtadienio rytą motina įsmuko į kambarį, kuriuo dalijomės su Lėja, ir paskelbė, kad iškeliaujame. Jai pačiai neužteko pinigų, bet ji nupirko du bilietus į Havajus man ir Lėjai. Mes turime nuskristi, susirasti jos gimines ir daugiau niekada nesugrįžti. Ir... mums pavyko. Ji prigirdė tėvą viskiu ir alumi, ir jis išsijungė. Paėmiau Lėją už rankos ir bėgome takeliu iki pagrindinio kelio, iš ten paėmė kaimynas ir nuvežė į oro uostą. Visiems sakiau, kad Lėja yra mano duktė, taip mes atsidūrėme lėktuve. Buvome laisvos.

Keahi balsas tarant paskutinį žodį užsikirto. Duodu jai sekundę atsigauti. Jos bruožai sušvelnėja, kai kalba apie savo seserį, akyse atsiranda ilgesinga išraiška. Arba ji puiki aktorė, arba iš

tiesų mylėjo Lėją. Nors nesuprantu, kodėl turėtų meluoti. Jei seniai prarasta sesuo būtų surasta, šiuo metu vargu ar tai pakeistų jos bausmę. Ypač, kad ji ne tik pasidavė, bet ir pasiryžo mirti.

— Jūs su seserimi pasiekėte Havajus. Ar radote motinos gimines?

— Jie buvo labai malonūs. Ypač man. Nors atrodžiau kaip jie, nieko nežinojau apie jų kultūrą. Buvau labiau haolė* nei havajietė. Lėja, aišku, visus ir viską priėmė iš karto. Dalijomės mažu kambarėliu tetos namuose. Ji turėjo nedidelį ūkį, kuris mažai skyrėsi nuo mano tėvų, tik kiaulių jie nelaikė.

Keahi šypteli. Neužkimbu.

Ji pasakoja toliau:

— Keldavausi anksti ryte ir lėkdavau dirbti, dvigubai smarkiau nei kuris nors mano pusbrolis, nes privalėjau. Bijojau, kad tetulė apsigalvos ir išsiųs mus atgal. Ar, dar blogiau, vieną dieną pasirodys tėvas ir sudegins viską iki pamatų. Jau žinojau, kad pirmą užmušiu jį. Jis mano sesers niekada nepalies. Prisiekiau jai tai. Prisiekiau tai sau.

— Keahi. — Advokatės tonas vėl įspėjantis.

Kalinė tik numoja ranka.

— Ką jie padarys, suleis man antrą mirtiną injekciją?

— Tačiau tavo tėvas taip ir nepasirodė, — skubiai įsikišau, grąžindama prie temos. — Jūs su Lėja Havajuose buvote saugios?

— Visus dvejus metus.

— Kas nutiko vėliau?

Ji suspaudė lūpas.

— Pasirodė, kad vis dėlto esu savo motinos dukra. Susipažinau su vyru.

* Taip havajiečiai vadina baltuosius amerikiečius.

*

— Pradėjau dirbti ūkio kioske, prekiauvau kiaušiniais, daržovėmis ir skintomis gėlėmis iš tetos daržo. Vieną dieną prie jo sustojo vyras melsvu kabrioletu. Niekada nebuvau mačiusi nieko panašaus, ir tikrai ne Teksase. Iš automobilio išlipo toks pat išskirtinis vaikinys: prabangūs havajietiški marškiniai, lininės kelnės, madingi įsispiriami bateliai. Ir gražus, bet nebuvau tokia kvaila. Jis paklausė apie kiaušinius, paerzino, kiek vaikinų perka gėles vien tam, kad vėl man jas padovanotų. Aš stengiausi nekreipti į jį dėmesio, bet jis neatstojo. Norėjo sužinoti, kur rekomenduočiau apsilankyti saloje. Atrodo, jam buvo įdomūs mano atsakymai. Jis šypsojosi. Visą laiką. Dažnai. Lengvai. Galvojau: jis visai kitoks nei mano tėvas. — Ant stalo Keahi gniaužė rankas. — Vadinasi, ko gero, buvau kvailoka.

— Įsimylėjai?

— Kas yra meilė? — Gražioji Mėsininkė reikšmingai kilstelė vieną petį.

Pradedu nekantrauti kaip advokatė.

— Galiausiai atsidūrei pas tą vaikiną. Kartu su seserimi?

— Žinoma. Kiekvieną kąsnį gaudavau iš tetos ir, be tos Teksaso kiaulių fermos, faktiškai nieko daugiau nemačiau. O čia vyras, gražus, žavingas, turtingas. Beprotiškai turtingas. Po kelių mėnesių mes su Lėja išsikraustėme iš tetos namelio į Mako vilą ant vandenyno pakrantės.

— Mano tetai jis nepatiko. Sakė, kad esu per jauna, o jis per dailus. Ji nepasitikėjo vyrais, kurie neturi nuospaudų ant rankų. Tačiau Lėjai jis buvo geras. Pirko sukneles, lėles, netgi kačiuką įtaisė. Stebėjau, kaip su ja elgiasi, ir galvojau: *Geras žmogus. Esu laimingiausia mergina pasaulyje*. Ar minėjau savo kvailumą?

Tyliu ir stebiu, kaip stiprūs pirštai iš susijaudinimo trūkčioja.

— Makas turėjo visą namų priežiūros komandą — virėją, ūkvedę, sodininkų grupę, — todėl man neliko darbų. Vienintelė mano pareiga buvo atrodyti žavingai, kai jis grįždavo namo. O Lėja... Ji buvo sužavėta, lakstė po tą didžiulį dvarą, turškėsi baseine, žaidė su kačiuku. Su manimi darbuotojai elgėsi šalčiau. Iš karto pastebėjau, kad kai kurie žvelgia į mane su užuojauta.

— Kada jis pirmą kartą tau smogė? — tyliai klausiu. Šis pasakojimas, vėlgį, gali tęstis tik viena kryptimi.

— Vieną vakarą grįžusio namo paklausiau vienu klausimu per daug. Jis skėlė man antausį ir iškart atsiprašė.

— Tu priėmei atsiprašymą.

— Aš šniojau jam atgal.

Susidomiu.

— Jam tai patiko. — Keahi įdėmiai žiūri į mane, o jos tamšios akys kone žiba. — Jam labai patiko. Mes pavėlavome vakarienės, kaip jam patiko. — Ji nutyla, lyg tai turėtų mane sukrėsti.

Stengiuosi atrodyti abejinga. Norėčiau pasakyti, kad pirmą kartą apie tai girdžiu, bet taip nėra. Pagaliau kalinė ima pasakoti šiek tiek atsainesniu tonu.

— Lėja buvo per maža ką nors suprasti, bet kai pamatė mus, nustojo taukšti su virėja ir nutilo. Tada supratau. Jai nereikėjo sužinoti, kas nutiko, kad suprastų, jog grįžome namo. Nukeliauome iki pat Havajų, kad gyventume kaip Teksase. Aš susimoviau. Tik tuo metu dar nežinojau, kaip smarkiai.

— Darėsi vis blogiau.

— Makas trenkdavo man be jokios priežasties, tiesiog kad pamatyty, ką darysiu. Aš pratrūkdavau ant jo. Buvo puiku. — Keahi balse kone laukinis pasitenkinimas. — Jis trenkdavo, aš šniodavau smarkiau. Jis pargriaudavo mane ant žemės, aš išspirdavau žemę jam iš po kojų. Man nebuvo svarbu, kaip skaudės, kol jam skaudėdavo labiau.

— Norėjau tikėti, kad atsilyginu su kaupu. Nors, žinoma, taip nebuvo. Jis buvo stambesnis ir stipresnis. Palikau jam mėlynę ant skruosto, jis man trenkė taip, kad netekau sąmonės. Mėlynėmis išmarginau liemenį, jis priverstė spjaudyti krauju. Labai greitai jis ėmė priminti man, kad gyvenu jo name, vilkiu jo pirktus drabužius, kad tik dėl jo gerumo mano sesuo saugi. Išmokau storai tepti makiažą ir nekreipti dėmesio į susirūpinusių darbuotojų žvilgsnius. Esu tikra, kad jau suprantate, kas buvo toliau.

— Jis nuskriaudė tavo seserį.

— Didžiulės, kulminacinės kautynės. — Keahi tonas vėl lengvabūdiškas, todėl žinau, kad ši pasakojimo dalis yra svarbi. — Makas spardė ir daužė mane, gulinčią ant grindų. Į kambarį įbėgo Lėja. Ji bandė sugriebti jį už rankos, kad sustabdytų. Jis sviedė ją per kambarį taip smarkiai, kad išgirdau, kaip jos kūnelis dunksteli, atsitrenkęs į sieną. To užteko. Mano žandikaulis buvo sutrupintas, šonkauliai — sulaužyti, bet man nerūpėjo. Puoliau jį iš visų jėgų, šaukdamą Lėjai bėgti. Išgirdau, kaip jis atsikelia. Man atrodė, kad sesuo išbėgo iš kambario. Tada Makas pašoko, aš nukritau ir daugiau nelabai ką prisimenu. Kai atgavau sąmonę, gulėjau ligoninėje beveik visa sutvarstyta, o teta laikė mano ranką.

Keahi kvėpuoja vis sunkiau. Atrodo, ji tai supranta, todėl giliai įtraukia oro ir lėtai iškvepia. Jeigu būtų kokia nors kita, jausčiau pareigą paliesti ranką, nuraminti. Šiuo atveju nenoriu prarasti plaštakos, kurią ji greičiausiai nulaužtų per riešą.

— Paklausiau apie Lėją, — tęsia Keahi. — Meldžiau tetos ją surasti. Ji nudrožė tiesiai į Mako namus ir pareikalavo pamatyti dukterėčią. Makas viską neigė. Pareiškė, kad nematė Lėjos nuo to vakaro, kai aš jį fiziškai užpuolusi. Greičiausiai ji pabėgo, išsigandusi smurtaujančios vyresniosios sesers, todėl mano teta,

užuot jį terorizavusi, turėtų padėkoti, kad jis nepaduoda manęs į teismą. Turint omenyje sužalotą jo veidą... Mano teta liko prie vartų, gaudė vilos tarnus, kai tie baigdavo darbą. Tie prisiekinėjo Lėjos nematę. Kadangi ten dirbo vietiniai, patikėjau jais, nors negalėjau patikėti Maku.

— Vėliau mano pusbroliai išnaršė visą miestą, ieškodami Lėjos. Tačiau Honolulu yra didelis, apieškojo, kiek galėjo.

— Ar jie kreipėsi į policiją?

— Policija, — Keahi kalba pasibjaurėjusi. — Ar žinai, kiek vietinių havajiečių merginų dingsta kasmet? Ir kiek jie pasivargina ieškoti, o ką jau kalbėti apie tai, kad randa?

— Niekas nežino, — murma Tvanau, dirsčiodama į mane. — Federaliniai tyrimai renka duomenis apie Amerikos čiabuvius ir Aliaskos vietinius gyventojus, bet ne apie vietinius havajiečius, nes jie neturi genties žemių, kurios patenka į federalinę jurisdikciją. Ką žinome iš stebimų populiacijų... Viename pranešime sakoma, kad iš penkių tūkstančių septynių šimtų dingusių ir nužudytų vietinių merginų tik kiek daugiau kaip šimtas atsiduria Teisingumo departamento duomenų bazėje. O Havajuose, kurie yra pagrindinis prekybos žmonėmis centras, šie skaičiai tikriausiai yra dar didesni.

Norėčiau pasakyti, kad esu nustebinta, bet nesu. Visos bylos, kurias narsčiau pastarąjį tuziną metų, pilnos lygiai tokios pat depresiją keliančios statistikos.

— Savo sesers taip ir neradai. — Žiūriu į Keahi.

— Kai tik išėjau iš ligoninės, išbandžiau viską. Dieną ir naktį, naktį ir dieną kaišiojau jos nuotrauką visiems, kas tik žiūrėdavo, maldavau informacijos. Netgi įsibroviau į Mako vilą. Jos kambarys buvo tuščias. Lyg jos ten niekada nebūtų buvę. Lyg ji išvis nebūtų egzistavusi.

Kalinė nukreipia žvilgsnį, jos skruoste trūkčioja raumuo.

— Saloje praleidau dvejus metus, gyvenau iš tetos dosnumo, kol ieškojau savo sesers. Galiausiai teta pasakė, kad metas paleisti. Lėja greičiausiai nebegyva. Turiu su tuo susitaikyti.

— Prieš kiek laiko tai buvo?

— Lėja dingo maždaug prieš dvylika metų. Ji buvo penkerių. Tik penkerių metų.

Supratau.

— Baigusi paiešką grįžai į Teksasą? Pas tėvą?

— Iš ko dar galėjau rinktis? Negalėjau amžinai likti Havajuose. Mano tetulė padarė pakankamai, o kuo aš jai atsilyginau? Neturėjau jokio darbo, jokių įgūdžių, niekur formaliai nesimokiau. Taigi, grįžau. Kad ir ką darė tėvas, buvau nusipelnusi.

Giliai įkvepiu, mano galva verda nuo Keahi gyvenimo istorijos, bandydama sulipdyti iš detalių.

— Gerai. Tavo sesuo dingo, grįžai namo ir praleidai — kiek? — trejus metus, keršydama kitiems vyrams? Tarp kurių buvo arba nebuvo tavo tėvas?

Tvanau piktai pasižiūri į mane.

— Jis lyg tyčia mirė netrukus, kai grįžau į gimtinę, — nerūpestingai atkerta kalinė.

A, štai ir kalinė, su kuria susipažinau, bet kurios nepamėgau.

— Ir niekada negrįžai į Havajus, nesusisieki su teta, pusbroliais, kuo nors?

— Ne.

— Tačiau dabar, likus trims savaitėms iki egzekucijos, stauga užvaldė troškimas surasti mažąją sesutę?

— Manęs niekada nepaliko troškimas išgelbėti Lėją. Tik maniau, jog tai nebeįmanoma.

Pagaliau supratau.

— Kažkas pasikeitė. Radai užuominą, priežastį tikėti, kad ji tebėra gyva?

— Gavau jos ranka rašytą laišką, kuriame sako, kad mane myli.

— Iš kur žinai, kad laišką rašė ji? Paskutinį kartą matei ją, kai buvo penkerių.

— Žinau.

Sunkiai atsidūstu. Tokiems dramatiškiems vingiams per mažai miegojau.

— Ar atidavei tą laišką policijai, įspėjai Havajų valdžią?

— Jie nepadės.

— Nes ji yra vietinė havajietė? Manau, kad konkretus dingusios mergaitės laiškėlis turėtų atkreipti jų dėmesį.

Keahi purto galvą.

— Vadinasi, dėl to, kas esi? — spaudžiu. — Manai, kad jos malonės prašymą ignoruos, nes yra nuteistos žudikės sesuo?

— Ne. Tai su manimi nesusiję. Viskas dėl to, kas yra *jis*.

— Kas? — Visiškai nesusigaudau.

— Makas. Sesuo pas jį. Visus tuos metus buvo su juo. Tik jokia teisėsaugos institucija nesiruošia mesti jam iššūkio. Tik ne Sandersui Makmanusui.

Spoksau į ją. Sumirksiu. Vėl įdėmiai pasižiūriu.

— Makas yra Sandersas Makmanusas? Technologijų magnatas? Vyrukas, kurio turtai didesni nei daugumos išsivysčiusių šalių biudžetai?

— Ir kuris faktiškai supirko visus Havajus, — įsiterpia Tva-nau. — Po salą.

Aš nuoširdžiai nežinau, kaip reaguoti. Pastaruosius dvylika savo gyvenimo metų praleidau daugiausia marginalizuotose bendruomenėse, ieškodama žmonių, kurie neverti paminėti netgi vietiniuose laikraštukuose. Neturiu iliuzijų: gyvenimas labai skirtingas tiems, kurie turi ir kurie ne. Tai reiškia, kad atsižvelgdama į Makmanuso turtus ir privilegijas... nesugebu įžvelgti galimybių.

— Kiek dabar metų tavo seseriai? Septyniolika, aštuoniolika?

— Septyniolika ir devyni mėnesiai. Vis dar nepilname-tė, — atsako advokatė. Tai labai svarbus faktas.

— Apklausti Sandersą Makmanusą tikrai reikės subtilu-mo, — dvejoju, — bet tai nereiškia, kad neįmanoma. Ypač jeigu jis laiko nepilnamečę merginą.

— Jis sumėtys pėdas, nupirks juos, padarys bet ką. — Keahi iliuzijų neturi. — Jis turi tiek pinigų ir galios, kad policijai nieka-da netgi nebus leista jos paieškoti.

— O man, vadinasi, bus? — energingai purtau galvą. — Čia ne mano lyga...

— Mes galime nuskraidinti tave į Havajus, — įsiterpia advokatė.

— Pirmąją klase, jeigu nori, — priduria Keahi. — Turiu galybę pinigų.

— Turi pinigų? — Jaučiuosi įstrigusi kažkokiamе siurrea-listiniame žaidime.

— Ne tik mirti pasmerkti vyrai smaginasi. Mes, damos, taip pat turime gerbėjų. — Vėl tas kreivas šypsnyс. Jau pradėdu jo nekęsti.

— Galime nuskraidinti į Havajus, — pakartoja Tvanau. — Makmanusas įsigijo nedidelį atolą už valandos kelio lėktuvu nuo Honolulu. Nori įkurti ten ekologinį kurortą ir ieško darbuotojų. Esate patyrusi barmenė, tiesa?

— Taip, bet...

— Turiu ryšių įmonėje, kuri užsiima darbuotojų samda. Komandoje kol kas tik keliolika darbuotojų, komanda tiria plėtros galimybes, bet jiems vis dar reikia žmonių, kurie galėtų dirbti virtuvėje, tvarkyti namus ir taip toliau. Galimybė. Visa kita lengva: Makmanusas reguliariai lankosi atole ir vertina situaciją. Galėsi asmeniškai su juo susitikti, nustatysi, ar Lėja su juo, tada susisieksi su mumis.

— Vadinasi, dabar aš esu slapta agentė? Ačiū, ne. Neturiu tokios patirties. Samdykite privatų detektyvą.

— Nieko nebus, — iškart atsiliepia Keahi. — Ar žinai, kiek žmonių bandė prie jo prieiti per tuos metus? Profesionalą jis užuodžia per mylią. Tu nesi profesionalė.

— Būtent!

— Ir gerai, nes nereikės apsimesti, — spaudžia advokatė. — Būk savimi, klajokle vieniše, kuri pakeliui sustoja padirbėti. Internete pėdsako faktiškai neturi, neturi įrašų savo vardu, nieko. Net jeigu jam kiltų įtarimas ir pasiųstų ką nors apie tave pašniukštinėti, prireiks savaitių, kol ką nors atkas. Man prireikė.

— Aš tiriu seniai pamirštas dingusių žmonių bylas, — pradėjau.

— Ši kaip tik tokia, — patikina mane kalinė.

— Ne! Jeigu tai, ką sakote, yra tiesa, tavo sesuo yra pagrobimo auka. Jums reikia žmogaus, turinčio patirties vaduojant įkaitus, o ką jau kalbėti apie savigyną, šaudymą ir kitus veiksmus, kurių gali prireikti. — Iškeliu rankas, kurios laibos kaip degtukai, palyginti su vilnijančiais priešais mane sėdinčios moters raumenimis. — Ar aš panaši į tokią, kuri gali nugalėti, jeigu prasidės muštynės? Aiškinuosi bylas, naudodamasi vien liežuviu. Ir visiškai neinu į jokias fizines konfrontacijas. Aš ne iš tokių merginų.

— Vadinasi, teks atsargiai rinkti žodžius. — Keahi nenuleidžia akių. — Tu turi tai padaryti. Daugiau nėra kam. Ir kas nors turi išgelbėti Lėją. Negali pasmerkti jos praleisti likusį gyvenimą su smurtaujančiu, galingu šikniumi!

— Tik išsiaiškink, ar mergina ten, — ramina advokatė. — Užmegzk kontaktą, tada pranešk man. Aš padėsiu padaryti, ką reikia.

— Iškviesite kavaleriją? Jūrų pėstininkų būrį?

— Ko tik reikės. Jeigu galėsi patvirtinti, kad Lėja laikoma prieš jos valią, valdžia turės imtis veiksmų. Suveiks. Nebūčiau tiek laiko ir energijos eikvojusi tave medžiodama, jei manyčiau kitaip.

Pilvą suka nuo negeros nuojaautos. Jaučiu, kad tai ne mano kompetencija. Nemėgstu smurto ir kraujo; ne šiaip sau ieškau dingusių asmenų, o ne tiriu žmogžudystes.

Tačiau jeigu Keahi pasakoja tiesą ir jos sesuo iš tikro prieš savo valią laikoma aršaus ir galingo vyro... kaip galėčiau nusi-gręžti?

— Tu tai padarysi, — pareiškia Keahi.

— Oi, užsičiaupk. — Man jau gana serijinės žudikės reikalavimų.

— Tu tai padarysi, — tvirtai pakartoja ji. — Padedi žmonėms, kurie yra pamiršti. Mano sesuo pamiršta. Bet dar svarbiau, ji gyva. Turiu įrodymą, kad gyva. O kada pastarąjį kartą tyrimas atvedė pas gyvą žmogų? Pamiršk mane, *tau* reikia šios pergalės.

— Nekenčiu tavęs, po velnių.

Keahi vėl lėtai išsišiepia laukine šypsena, kokia tikriausiai šypsodavosi prieš perpjaudama kiekvienai aukai gerklę. Ji pui-kiai mane perprato, todėl yra tokia garantuota.

— Puiku. Vadinasi, sutarta. Viktorija nupirks bilietą į Havajus. Išgelbėsi Lėją. O po trijų savačių, kai pagaliau atsidursiu pragare, šoksiu liepsnose žinodama, kad mano mažoji sesutė saugi ir sveika.

3 SKYRIUS

— Noriu pamatyti tą laišką.

Einu taip greitai, kad Tvanau vos spėja. Man nerūpi. Reikia kuo greičiau išeiti iš šio kalėjimo, dabar pat.

— Žinoma. Turiu kopiją.

— Tau tikrai atrodo, kad jos sesuo gyva? — Stabteliu tik tiek, kad įsižiūrėčiau į advokatę, o tada judu toliau. Dievaži, sienos spaudžiasi.

Mes išeiname į kalėjimo... priimamąjį? Neišmanau kalėjimo žargono ir man tai visai nerūpi.

Advokatė spėja pagauti mane už rankos, kad pasirašyčiau išeidama, ir aš leikiu toliau. Pirma gaivaus oro banga sudūžta man į veidą kaip šventė. Sustoju ja pasimėgauti. Aišku, vis dar matau sunkias tvoras, susuktą spygliuotą vielą, horizontą gadinančią stebėjimo bokšteliai. Velnias, judu toliau.

— Turiu apie tai pagalvoti, — informuoju advokatę skubėdama. Man reikia nusiprausti po dušu, pamiegoti ir suvalgyti ką nors daugiau nei saldų batonėlį. Jaučiuosi ir išsekusi, ir užsivedusi.

— Kai čia būnu, apsistoju vietos viešbutyje. — Tvanau vėjasi paknopstomis. — Nieko prašmatnaus, bet tylus ir švarus. Leidau sau rezervuoti tau antrą kambarį.

Staiga sustojau.

— Kas tau yra Keahi? Kodėl darai visa tai dėl moters, kuri nužudė aštuoniolika vyrų ir nuoširdžiai mėgavosi tai darydama?

— Neturiu jokių iliuzijų, kas iš tiesų yra Keahi Pirson, — tyliai atsako Tvanau. — Ji yra šaltakraujė žudikė.

— Bet?

— Ji vis vien neturėtų būti nuteista mirti. Vienas tyrimas po kito įrodo, kaip šališkai pagal rasę yra skiriamos mirties bausmės. Pasižiūrėk į Keahi, pusiau havajietę. Dauguma nuteistųjų mirti moterų bausmės įvykdymo laukia dešimtmečius, o jos nuosprendis bus įvykdytas per kelerius metus. Ar kada girdėjai...

— Taip yra dėl to, kad ji pripažino kaltę ir neprašė malonės.

— Nes pati mano, kad yra pabaisa. O kodėl mano? Ar nori, kad pacituočiau dar statistikos apie smurto ciklą ir socialinių paslaugų trūkumą marginalizuojamose populiacijose? Keahi kaltina tėvą dėl to, kas ji yra, o aš kaltinu visuomenę. Mes ją nuvylėme, jos motiną, seserį, galybę kitų. Jos gimė tobuloje prievartos, alkoholizmo ir skurdo audroje. Tačiau net žinodami, kokie greičiausiai bus tokios vaikystės rezultatai — dar viena prievartoje, alkoholizme ir skurde mirkstanti karta, — nedarėme nieko. Dabar valstybei Keahi Pirson rūpi. Dabar valstybė nori įsikišti ir apsaugoti galimas aukas. Kur buvo ta valstybė prieš trisdešimt metų, kai Pirson pačiai reikėjo dėmesio?

— Puiku.

Aš toliau tiesiu taikymu leidžiuosi į automobilių aikštelę.

— Nieko puikaus! Niekas čia nėra puiku. Tai tragiška. Tai klaiku. O ne puiku!

— Sumautai tragiška. Geriau?

— Ar galėtum minutėlę sumažinti tempą?

— Ne! Man reikia iš čia ištrukti. Ir to pasiūlyto numerio. Nes sutinku su tavimi. Visa tai... sumautai tragiška. — Jaučiu, kad turėčiau pasakyti ką nors gilesnio, bet smegenys pavargusios ieškoti protingų atsakymų. — Maistas. Ar čia kur nors yra taškas, kur galima įsigyti maisto? Man reikia sūrainio. Ir pieniško kokteilio. Šokoladinio. Ne, braškinio. Ne, vis dėlto šokoladinio. Taip, vežk mane maisto, ir galbūt išgyvensiu tiek, kad tu ir tavo mirti pasmerkta klientė mane pražudytų.

— Galiu nuvežti. Mano automobilis ten. Ar padarysi tai? Kada? Juk taip? Nes iki Havajų beveik diena kelio, o mes daug laiko neturime.

— Kas čia per vardas — Sandersas Makmanusas? — murmu. — Bet kas tokiu vardu turėtų būti trenktas.

Advokatė tiesiog linkteli, vedasi mane per automobilių aikštelę.

— Ar Lėja tikrai parašė tą laišką? Ar ji vis dar gyva? Manau, kad tai svarbiausi klausimai, — bambu, o smegeninėje mintys šokinėja kaip stalo teniso kamuoliukai. — Priešingu atveju, kokio nauda apsimesti, kad taip yra? Juk seniai dingusios sesers atsiradimas neatšauks Keahi laukiančios egzekucijos, taip? Stai gus dingusio artimojo atsiradimas nėra pakankama priežastis atidėti mirtiną injekciją?

— Tikrai ne.

— Gal dėl pinigų? Keahi užsiminė, kad turi jų apščiai. Gal čia kokios apsišaukėlės bandymas?

— Ne tiek apščiai, — patikina mane Tvanau. — Labiau, kad gali pasiausti kalėjimo parduotuvėje, nes liko tik mėnuo gyventi.

— Ji pasiūlė bilietą į Havajus pirmąja klase.

— Turi rėmėjų...

— Būsimų vyrų? Ar tiksliau būtų sakyti — būsimų našlių?

Advokatė pavarto akis. Mes prieiname padorų sidabrinį automobiliuką su nuomos įmonės lipduku viršutiniame stiklo kampe. Ji atrakina dureles, parodo man sėsti.

— Gauti pinigų lėktuvo bilietui, kad padėtume išpildyti paskutinį Keahi norą, sunku nebus, — paaiškina ji. — Tačiau nereikia manyti, kad tie ponai turi nesibaigiančius išteklius ir stebuklingai įteiks juos seniai prarastai sesutei.

— Tai kam dabar tas laiškas? Man nepatinka laikas. Dieve, skauda galvą. — Įsmunku į priekinę sėdynę ir imu energingai trinti smilkinius.

— Maisto, — pareiškia Tvanau, vairuodama atbula. — Aš taip pat mirštu badu, todėl mums abiems bus į naudą. O dėl laiko... Keahi byla vėl nuskambėjo per visus žinių kanalus, nes artėja jos egzekucijos diena.

— Jos veidas mirgėjo visur prieš septynerius metus, kai buvo suimta už aštuoniolika žmogžudysčių, — sausai atšaunu.

— Prieš septynerius metus Lėjai buvo dešimt. Per maža, kad galėtų ko nors imtis, jeigu išvis galėjo matyti žinias ir skaityti straipsnius. Jeigu ją kontroliavo Makmanusas, būtų pasi-stengęs laikyti nežinioje.

— Tačiau dabar Lėja sužinojo.

— Vyresnė, protingesnė. Kaip paauglė, tikriausiai technologiškai raštinga.

— Ir todėl išsiuntė ranka rašytą laišką? Ne elektroninį, ne mesendžerio žinutę, nors tai būtų greičiau ir lengviau kompiuterių amžiaus paauglei?

— Pernelyg atsekama. Visa, ką ji veikia elektroniniais prietaisais, palieka skaitmeninį pėdsaką, kurį toks kaip Makmanusas gali atsekti. Išsmukti ir slapta įmesti laiškėlį į pašto dėžutę ji gali nepalikdama ženklo. Ir gali nebijoti, kad kas nors naršys jos telefoną, nešiojamąjį kompiuterį ar panašiai.

— Tuo atveju, jeigu ji gali prieiti prie elektroninių priemonių. Ar, beje, turi elektroninį pašta.

— Laiškėlį gali perduoti išsiųsti kokiam nors atjaučiančiam žmogui. Karjeros pradžioje dirbau keliose žmonių prekybos bylose, kur aukos tik taip sulaukdavo pagalbos.

— Ar čia ne karjeros pradžia?

— Galiu tik tikėtis. — Tvanau šypteli man ir sustoja prie žadėto greitojo maisto rojaus.

Pastarąjį kartą tokį alkį jaučiau, kai teko išgyventi laukinėje Vajomingo gamtoje, persekiojamai psichopato, kuris sky-

nė vieną mūsų paieškos komandos narį po kito. Man pavyko. Ne visiems. Vėliau daug savaičių bandžiau atsigauti... Nenoriu galvoti apie tą bylą, nors gal turėčiau. Aš išlikau. Aš išgijau. Ir gyvenau toliau.

Ar galima tai sulyginti su kažkokio technologijų magnato šnipinėjimu tropinėje saloje?

Sodrus, riebus mėsainių kvapas pasiekia mano nosį. Pamirštu praeitį, pateikiu itin entuziastingą užsakymą dabarčiai ir imuosi rimto reikalo — pavalgyti. Tvanau ne tik praryja visą sūrainį nekramčiusi, bet mirko savo bulvytes šokoladiniame kokteilyje. Gerbiu ją vien už tai.

Viskas tęsiasi iki Veiko, kur išvaduojame mano lagaminą iš autobusų stoties, įsiregistruojame žadėtame neprašmatniame viešbutelyje ir grįžtame prie milijardieriaus paieškos temos.

— Ar teko girdėti apie Marloną Brando ir atokią salą, kurią jis įsigijo tūkstantis devyni šimtai šešiasdešimt septintaisiais, nusifilmavęs filme „Maištas laive“?

— Deja, ne.

Mes abi padarėme valandos pertrauką. Tvanau pareiškė turinti pabėgioti. Aš, niekada nebėganti, kol niekas nesiveja, išnaudojau tą laiką kalėjimui iš plaukų išplauti. Sėdime jos numeryje. Aš basa, sėdžiu sukryžius kojas ant lovos. Ji sėdi ant vienintelės kėdės priešais langą, atrodo dar jaunesnė ir gaivesnė juodomis tamprėmis ir ilga tamsiai žalia tunika. Ji tik su kojiniųėmis, ir tai, ko gero, rodo jos nuomonę apie kilimo švarą. Kita vertus, atsižvelgiant į vietas, kur yra tekę gyventi man, ši kambarių laikau prabangos viršūne.

— Marlonas pirmą kartą apsilankė Prancūzijos Polinezijos Tetiaroa atole, kai filmavosi tame filme, — aiškina ji. — Pasako-

jama, kad įsimylėjo tą salą ir nusipirko ją, ketindamas saugoti natūralų grožį ir kultūrinį palikimą. Galiausiai jis pasamdė Ričardą Beilį, amerikietį viešbučių savininką iš Taičio, kad įkurtų pirmą gamtai draugišką, visiškai tvarų ir neįtikimai prabangų kurortą. Rimtas iššūkis iš karto, nes prabanga paprastai reiškia daug atliekų: sudėtingą apšvietimą, oro kondicionierius ir džiuilius kiekius visa ko.

— Aišku. — Net neįsivaizduoju, kur ji lenkia.

— Nesileidžiant į detales, jam pavyko. „Brando Tetiaroa“ yra vienas iš tų viešbučių, į kuriuos skrenda kino žvaigždės iš viso pasaulio pasimėgauti atokiais smėlio paplūdimiais, smarčiai dumblių kvapu prisotinta vėdinimo sistema, saulės gaminama elektra veikiančiu apšvietimu ir pastatais, sukurtais vien tik iš vietinių statybinių medžiagų. Būtent tai Sandersas Makmanusas nori padaryti savo atole, Pomaikai.

— Ta vieta už valandos skrydžio nuo Havajų?

— Nuskrisi į Honolulu. Tada sėsi į Makmanuso grupės užsakomojo reiso lėktuvą į Pomaikai.

— Tiesiog šitaip?

— Užsakomasis reisas vykdomas kartą per savaitę, gabena atsargas, tarp jų maistą ir darbuotojus. Spėk, kas esi tu?

— Aš jau pasamdyta dirbti? Tiesiog taip?

— Pastaruoju metu vyksta didelė darbuotojų kaita. Nors daug kam atrodo, kad norėtų dirbti rojuje, tik nedaugelis turi savybių, kurios padeda išlikti tokiam *nuošaliame* rojuje.

— Kiek nuošaliame?

— Nematysi televizoriaus, nepasitikrinsi elektroninio pašto, niekam greitai metu nepaskambinsi. Taip pat ten geriau neperšalti, negauti kraujo užkrėtimo ar neišsisukti kojos. Ar esi alergiška bičių nuodams? Jeigu taip, teks pameluoti.

— *Ką?*

Tvanau nesigilindama tęsia:

— Mums tereikia per trisdešimt šešias valandas nugabenti tave į Havajus, kad spėtum į privatų lėktuvą.

Aš tokia apstulbusi, kad nežinau, nuo ko pradėti.

— Suplanavai viską dar net nesusitikusi su manimi? — Negaliu apsispręsti: tai mane labiau siutina ar daro įspūdį.

— Sutikai atvažiuoti autobusu iki Geitsvilio pas Keahi. Man to pasirodė gana.

Kreivai šyptelio, iš principo suirzusi. Ko gero, smalsus protas ir linkusi į savinaiką asmenybė yra nuspėjama.

— Tu esi alkoholikė, — pareiškia Tvanau, tarsi perskaičiusi mano mintis. Kalba smalsaudama, bando išsiaiškinti.

— Taip. Gimiau ir augau kelių kartų alkoholikų šeimoje. Turi ko nors? Galiu įrodyti.

Ji nekreipia dėmesio į mano sarkazmą.

— Tačiau dirbi barmene?

— Buvimas šalia alkoholio manęs neskatina gerti, — gūžteliu pečiais. — Kvėpavimas — kas kita.

Tvanau ilgai ir tiriamai žvelgia į mane.

— Saloje yra alkoholio. Vyno, alaus ir stipriųjų svaigalų. Atsižvelgiant į tai, kad visi turi būti pasirenę akimirksniu susirinkti, taikomos taisyklės dėl alkoholio vartojimo. Kitaip sakan, visas stovyklos alkoholis kontroliuojamas ir stebimas. Ir tai bus vienas iš tavo darbų.

Baigia išsekti mano nuostabos „ką?“, todėl tik mirksiu.

— „Makmanusas“ dar tik pradėdamas vystyti. Nėra jokio prabangaus viešbučio, tik kelios trobelės ir pora didesnių bendrų pastatų pradinei įgulai. Pirmievių komandoje dirba inžinieriai, gamtininkai, archeologas, architektas, projektų vadovas, du virėjai, o dabar ir tu — indaplovių, skalbyklių ir atsargų prižiūrėtoja. Būsi atsakinga už atsargų, tarp jų ir alkoholio, priežiūrą.